

Tevekkül ve kendine güvenme hissi

Recep Bey: “Kendine güvenmek fazilet midir, rezilet midir? Veya hangi ölçülerde fazilettir, hangi ölçülerde rezilettir”

GÜVEN DUYGUSU ŞÜKRÜN BİR ŞULESİ OLMALIDIR

Kendine güven duygusu, iş yapabilme azmi, karar verme ve verdiği kararı uygulayabilme yeteneğidir. Bunun kibirlenmekle ilgisi yoktur. Kur’ân buyurur ki: “Bir işe karar verip azmettiğin zaman Allah’a dayanıp güven, Allah’a tevekkül et. Şüphesiz Allah Kendisine tevekkül edenleri sever.”¹

Demek kendimize güveneceğiz. Allah’ın bize ne yüksek duygular verdiğini, bizi ne büyük yarattığını, ne imtiyazlı şeylerle halk ettiğini, bizi diğer varlıklardan farklı olarak ayrıcalıklı duygular ve cihazlarla donattığını, bize yüksek hasletler ve meziyetler verdiğini elbette itiraf ederiz, ikrar ederiz, etmeliyiz ve bu imtiyazı yaşarız. Allah’ın kulu olmakla şeref duyarız. Ve bütün bu meziyetlerin bir Allah vergisi olduğunu bir an unutmamız. Bu meziyetlerle hayırlı işler yaparız. Meziyetlerimizi haramda ve Allah’ın râzı olmadığı şeylerde kullanmayız; hayırda ve iyi şeylerde kullanırız. Meziyetlerimizi inkâr etmemize de gerek yoktur.

Kendimize güveniriz. Çünkü Allah’a güveniriz! Çünkü bizi yaratanın Allah olduğunu biliriz! Allah’ın bizi tek ve müstesna yarattığını biliriz, kabul ederiz ve bu farklı yanımızla insanlığa hizmet ederiz, bu farklı yanımızla Allah’a kulluk yaparız. Bu fahr ve gurur olmaz, kibirlenmek ve şımarık olmak olmaz; bu, şükür olur. Fakat Allah’ın verdiği imkânları, Allah’ın ikrâm ettiği duyguları ve meziyetleri kendimize değil; Allah’a mal ederiz.

GAYRET BİZDEN, TEVFİK ALLAH’TANDIR

Nitekim, Bedüzzaman kendisi kaleme aldığı ve çağın güzeli Risale-i Nur ile ilgili olarak, “Risaleler kendi malım değil, Kur’ân’ın malı olarak, Kur’ân’ın reşâhât-ı meziyâtına mazhar olduklarını izhar etmeye mecburum. Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hasiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.” diyor.

Demek, sahip olduğumuz güçleri ve nimetleri yok sayarak değil; şımararak ve

sahiplenerek de değil; tevazu içinde ve tahdis-i nimet anlayışıyla Allah'a güvenerek büyük işlere yönelmek ve Allah'ın izniyle başarmak imkânımız vardır! Ne olumlu manada, ne olumsuz manada "abartı" hak bir davranış değildir. İfrat da, tefrit de doğru değildir! Peygamber Efendimiz (asm); "İşlerin hayırlısı orta olanıdır!" buyurmuştur.

O halde yapmamızı bekleyen ve yapmadığımızda ortada kalan bir hizmet olduğunda, hemen davranmalı, elimizi tez tutmalı ve Allah ne imkân verdiyse yapmaya gayret etmeliyiz. Şüphesiz bu esnada Allah'a tevekkül etmeli ve kendimize güvenmeliyiz. Yoksa "Estağfirullah! Ben neyim ki? Ben bir hiçim! Ben kimim ki?" deyip kenara çekilmek doğru bir davranış değildir.

NE KÜFRAN, NE GURUR

Bedüzzaman bu hususu bir misal ile şöyle açıklar: "Meselâ, nasıl ki murassâ ve müzeyyen bir elbise-i fâhireyi biri sana giydirse ve onunla çok güzelleşsen, halk sana dese,

"Maşaallah, çok güzelsin, çok güzelleştin!"

Eğer sen tevazukârâne desen,

"Hâşâ, ben neyim? Hiç! Bu nedir, nerede güzellik?"

O vakit küfrân-ı nimet olur ve hulleyi sana giydiren mahir sanatkâra karşı hürmetsizlik olur. Eğer müftehirâne desen,

"Evet, ben çok güzelim. Benim gibi güzel nerede var? Benim gibi birini gösteriniz!"

O vakit, mağrurane bir fahirdir.

İşte, fahirden, küfrandan kurtulmak için demeli ki:

"Evet, ben güzelleştim. Fakat güzellik libasıdır ve dolayısıyla libası bana giydirenindir; benim değildir."

Üstad Bedüzzaman Hazretleri aynı düsturla, bu asrın hakikat hazînesi olan Risâle-i Nûr hakkında diyor ki: "Sözler güzeldirler, hakikattirler. Fakat benim değildirler; Kur'ân-ı Kerîmin hakaikinden telemmu' etmiş şualardır."2

Allah'a tevekkül ederek, kendimize duyduğumuz güvenle, sıkıca tuttuğumuz bir işi başarmamız için hiçbir sebep yoktur. Her zaman prensibimiz; "gayret ve çalışmak bizden, bize tevfik vermek ve bizi başarılı kılmak ise Allah'tandır" olmalıdır.

Dipnotlar:

1- Âl-i İmrân Sûresi: 159.

2- Mektûbât, s. 358.